

Si, com sembla previsible, Eduardo Zaplana es presenta a les pròximes eleccions valencianes, el juny del 2003, tindrà pocs obstacles per assolir una nova victòria, a no ser que hi haja sorpreses d'última hora. El PSPV, no obstant això, comença a reviscolar amb una pau recent esguitada amb alguns sobresalts, mentre que EUPV i el Bloc preparen estratègies divergents.

Eduardo Zaplana conversa al seu escó de les Corts Valencianes amb els seus vicepresidents, José Joaquín Ripoll (esquerra) i José Luis Olivas (centre).

Sense notícies de l'esquerra

Eduardo Zaplana Hernández-Soro va prometre durant la campanya electoral del 1995, la primera vegada que es presentava com a candidat a president de la Generalitat Valenciana, que no estaria més de vuit anys al front de l'administració valenciana. A hores d'ara, però, sembla quasi segur que, malgrat el seu compromís, el president repetirà com a candidat el 2003. Eduardo Zaplana sempre ha estat un polític sense complexos.

I guanyarà probablement si no canvien molt els vents electorals que bufen al País Valencià.

El fet és que el president es permet el luxe d'omplir cada vegada més la seua agenda amb actes a Madrid (vegeu reportatge a les pàgina 28 i 29) i amb viatges internacionals, com ara les recents maniobres comunitàries per ser nomenat possiblement president o vicepresident del Comitè de les Regions de la Unió Europea. Zaplana forçarà la seua

maquinària política més a prop de les eleccions, al moment que ho necessite.

Mentrestant, els partits progressistes se situen en la cursa electoral sense cap actuació d'impacte. El PSPV viu des del setembre de l'any 2000, quan Joan Ignasi Pla entrà com a secretari general per segona vegada, una certa tranquil·litat interna que arribava després de cinc anys de lluites caïnites entre tots els seus clans. El principal partit de l'oposició, que el pròxim mes de juliol tindrà

eleccions primàries si algun candidat decideix d'enfrontar-se amb Joan Ignasi Pla, prepara l'estratègia d'adequació als nous temps que emanen de l'executiva de José Luis Rodríguez Zapatero, no sense patir alguns sobresalts. Superat algun intent aïllat de desestabilització, com ara la filtració a la premsa el passat mes de setembre d'uns documents en els quals l'ex-alcalde d'Alaquàs (Horta) acusava Pla de tràfic d'influències, els socialistes valencians s'han hagut d'enfrontar el darrer mes a comprovar com la depuració del seu cens ha reduït de 40.000 a 10.000 els militants d'aquest partit, una adequació a la realitat que ha diluït la imatge d'una federació totpoderosa dins del PSOE a Madrid. També en les darreres setmanes han hagut de patir l'abandonament del partit de dos antics alcaldes de ciutats mitjanes: Manuel Catalán, exalcalde de Benidorm, i Josep Sanus, d'Alcoi. Dos desercions amb el rerefons de l'última maniobra política del Partit Popular per tancar el cercle del poder al País Valencià, la batalla de les ciutats mitjanes, els darrers grans feus polítics que no té totalment controlats.

Pel que fa als dos altres partits progressistes representatius, Esquerra Unida del País Valencià (EUPV) i el Bloc Nacionalista Valencià, segueixen estratègies divergents. EUPV va constituir el passat 10 de gener la Mesa per l'Entesa, un intent d'aglutinar l'esquerra del PSPV al País Valencià, que compta de moment amb la participació d'Esquerra Valenciana, un xicotet partit escindit del Bloc, i els Verds, que tornen amb Esquerra Unida després de pactar amb el Bloc en les darreres eleccions valencianes i també després d'haver mantingut algunes converses amb el partit socialista. Esquerra Republicana del País Valencià també estudia la possibilitat d'entrar a formar part d'aquesta entesa. Hi ha la proposta perquè s'incorporen altres formacions, com ara Esquerra Verda, el partit del diputat a les Corts Valencianes Joan Francesc Peris, que de moment no s'hi unirà, i, sobretot, el Bloc. Amb aquesta proposta, Esquerra Unida intenta mobilitzar tot el vot que els socialistes han deixat pel camí a la seua esquerra i que en part està ara en

l'abstenció, i també una part del vot nacionalista.

El Bloc, que ja ha anunciat que no té previst entrar en aquesta Entesa, celebra els pròxims dies 25 i 26 de maig el seu congrés, on intentarà consolidar la seua proposta de "tercer espai", un projecte allunyat de tots els partits d'obediència espanyola i "equidistant del PP i del PSOE", en paraules de Mayor. Amb aquesta proposta, el Bloc intentarà superar finalment la barrera del 5% dels vots necessaris per poder obtenir representació a les Corts Valencianes.

No es pot descartar, tanmateix, que el Bloc decideisca pactar amb EUPV a prop de les eleccions si preveu que no obtinga representació a les Corts. Entre aquestes dues formacions, sumaren les passades eleccions valencianes més del 10% dels vots. L'única cosa clara és que el PSPV no entrarà en cap pacte preelectoral d'aquestes característiques.

L'enrocament cavernari d'Unió Valenciana. Un altre partit que en les darreres eleccions valencianes va quedar-se a les portes d'entrar a les Corts autonòmiques va ser Unió Valenciana, l'antic soci de govern del PP a la Generalitat, que havia estat sotmès a una operació despiedada d'acorralament d'Eduardo Zaplana. En una conferència re-

UV, partit que es donava per mort, intenta recuperar antics votants amb l'erràtica actuació del PP en la crisi de la taronja o amb les simpaties de Zaplana pel Reial Madrid

cent que duia per títol "*¿Es necesario un partido nacionalista en la Comunidad Valenciana?*", el president valencià declarava la inutilitat d'un partit estrictament valencià, ja que la funció que podia acomplir, la duien a terme els engranatges del seu "poder valencià". Malgrat la sentència declarada pel president Zaplana, Unió Valenciana no es pot donar per morta. Amb la perseverància del seu president, Josep Maria Chiquillo, intenta arregar els residus cavernaris de l'oposició a l'Acadèmia Valenciana de la Llengua i també el suport d'alguns dels sectors més dretans del PP, una política palesada amb la incorporació al partit de personatges com Joaquín Corredor, que es va enfrontar en el darrer congrés provincial del PP de València a les noves generacions del partit amb una ideologia més tèbia. Unió Valenciana recupera així el discurs dur de l'antic líder, Vicent González Lizondo, després de la tímida *perestroika* impulsada per Hèctor Villalba, que va acabar amb la catàstrofe electoral del 1999.

Unió Valenciana intenta rendibilitzar també actuacions erràtiques del PP, com la que el partit de Zaplana duu a terme per resoldre la crisi sorgida pel vet dels Estats Units a la clementina valenciana. Chiquillo maniobra per recuperar els seus electors naturals aprofitant el fet que el PP, en tot aquest conflicte, ha posat les relacions diplomàtiques amb l'administració Bush per damunt dels interessos del sector taronger. UV també tracta de traure profit de l'estrany comportament d'Eduardo Zaplana a l'estadi Santiago Bernabéu, en el partit de Lliga Reial Madrid-València del passat 13 de gener, que va exasperar bona part de l'afició de Mestalla. Una batalla, la de l'atac a Zaplana per la seua simpatia pel Reial Madrid, en què han coincidit Chiquillo i Pere Mayor.

Ni l'enrocament cavernari d'Unió Valenciana ni els progressius posicionaments dels partits de l'esquerra semblen ara com ara un perill per a Zaplana, un polític amb expectativa de destinació a Madrid que, de moment, haurà de conformar-se amb València.

Miquel Calvet